

ΘΙΑΣΟΣ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟΥ ΝΙΚΟΥ ΧΑΤΖΙΣΚΟΥ - ΤΙΤ. ΝΙΚΗΦΟΡΑΚΗ

ΝΟΤΗ ΠΕΡΓΙΑΛΗ: «Αὐτό τό δένδρο δέν τό λέγανε ὑπομονή»

Τοῦ ΤΩΝΗ ΤΣΙΡΜΠΙΝΟΥ

Δέν εἶναι πάντα καλές οἱ παραστάσεις τοῦ θεάτρου «Κάθα» πού στεγάζει τόν «Θίασο Ρεπερτορίου» τοῦ κ. Νίκου Χατζίσκου καί τῆς κ. Τιτίκας Νικηφοράκη. Ὑπάρχει ὅμως πάντα μιᾶ συνέπεια καί μιᾶ εὐθύνη στή δουλειά τους. Ἔταξαν τὸ θίασό τους στό δρόμο τοῦ καλοῦ θεάτρου ποιότητος καί τόν ἀκολουθοῦν χωρίς λοξοδρομίες. Βέβαια ἡ κάθε τους παράσταση δέν εἶναι μιᾶ ἐπίτευξη ὅπως ἐκεῖνες π.χ. τῆς «Μῆδειας» τοῦ Ζάν Ἀνουΐγ. Ἀλλά στίς δύσκολες αὐτές μέρες τοῦ θεάτρου μας καί ἡ εὐθύνη καί ἡ συνέπεια δέν εἶναι μικρή προσφορά!

Ἔτσι ἡ φετινὴ τους παράσταση ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἓνα πραγματικά καλογραμμένο ἐλληνικό θεατρικὸ ἔργο (Ὁ θίασος Χατζίσκου - Νικηφοράκη ἔχει δείξει καὶ ἄλλοτε στοργὴ γιὰ τὰ ἐλληνικά θεατρικὰ ἔργα). Πρόκειται γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Νότη Περγιάλη «Αὐτό τό δένδρο δέν τό λέγανε ὑπομονή». Ἐνα καθαρά συμβολικὸ ποιητικὸ ἔργο πού ἀγγίζει βαθιὰ τὴν ἀνθρώπινη καρδιά. Βασικὸς ἐκπρόσωπος τοῦ ποιητικοῦ θεάτρου στὴν Ἑλλάδα ὁ Νότης Περγιάλης ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ ἀριστουργηματικοῦ ἐκείνου «Νυφιάτικου τραγουδιοῦ» ἀκολουθεῖ ἥρεμα καί σεμνὰ τὸν ἴδιο πάντα δρόμο στά ἔργα του. Βέβαια σήμερα ἡ ἐποχὴ μας ἔγινε πολὺ ἀδύνατη γιὰ ν' ἀντέξῃ στίς εὐαισθησίες ἐνὸς ποιητικοῦ θεατρικοῦ κειμένου. Προτιμᾷ νὰ παριστάνῃ τὴν «σκληρὴ ἐποχὴ» καὶ καταφεύγει στὸ σκληρὸ θέατρο. Ὁ κ. Περγιάλης ὅμως ἐπιμένει — καὶ καλὰ κάνει — γιὰτι μέσα ἀπὸ τὸ κείμενο του κι' ἐμεῖς καὶ οἱ πολὺ νέοι, ἀκόμα, νοιώσαμε, ὅ,τι δονοῦσε κι' ὅ,τι συγκλονίζε τὴ ζωὴ μας τὰ τελευταία χρόνια. Συγχρόνως ἀφίνει ἓνα φοβερὸ καταστάλλαγμα ἐμπειρίας καὶ ἓνα μήνυμα: «Νὰ μὴ ξεχνᾶμε».

Ὁ κ. Νίκος Χατζίσκος ἔδειξε ἀτόλυτη κατανόηση στὸ πνεῦμα τοῦ ἔργου ἀλλὰ μέσα στά μέτρα μιᾶς σκηνοθετικῆς γραμμῆς ποιητικῆς καὶ ρομαντικῆς ἔξω ἀπὸ τὸ ρυθμὸ καί τὸν δυναμισμό τῆς σκληρῆς ἐποχῆς μας. Ἔργα παλιὰ ἢ γραμμένα σὲ παλιὸ ὕφος μπορούμε νὰ ἀνεβάζουμε δέν μπορούμε ὅμως νὰ τὰ ἀνεβάζουμε σὲ παλιὸ σκηνοθετικὸ ὕφος. Ἡ σκηνοθεσίς τῃ τὴν ἐποχὴ τῆς καὶ προχωρεῖ

μὲ αὐτὴ. Ἔτσι ἐνῶ στὴ γενικὴ τῆς σκηνοθετικῆς συγκρότηση ἡ παράσταση εἶναι σωστή, στερεῖται δυναμικότητος καὶ ἐντάσεως.

Ἀπὸ πλευρᾶς ἐρμηνείας πάλι ἔχομε ἀντιρρήσεις. Ὁ ρόλος τοῦ Λευτέρη Γιατροῦ καὶ ὁ ρόλος τῆς Ἀννας δέν πηγαίνουν στὸν κ. Νίκο Χατζίσκο καὶ στὴν κ. Τιτίκα Νικηφοράκη. Καὶ ὅχι μόνο δέν τοὺς πηγαίνουν ἀλλὰ καὶ ἡ ἐρμηνευτικὴ τοῦ ἀποψη εἶναι ἀπαράδεκτη. Τὰ μεγάλα αἰσθήματα, οἱ μεγάλες πράξεις, ὁ ἥρωϊσμός δέν ἐκφράζεται πιά στὸ θέατρο μὲ ρητορεία καὶ στόμαφο. Οἱ ἄλλοι ρόλοι ἐρμηνεύονται πολὺ πρὸ σωστά, ἔχουν μιᾶ ἀλήθεια, ἀμεσότητα καὶ λιτότητα. Ἀναφέρω ἐνδεικτικὰ τοὺς κ.κ. Τάκη Καραθανάση, Π. Παναγιωτόπουλο, Α. Ξενάκη, Μᾶκη Πανώριω — ἰδιαίτερα σωστὴ ἡ διάκριση πού ἔδωσε τοὺς τρεῖς ρόλους πού στὴ βάση εἶναι πάντα ὁ ἴδιος ὁ ἀπρόσωπος, ὁ Γραμματεὺς — Ν. Νικολαΐδης, Αἰμ. Μεσίτης, Μαρία Φωκᾶ, Π. Πατριαρχέας, Κ. Βρόντης. Ὅλγα Νικαρούδη, Καίτη Σάββα καὶ Ρένα Γκριέλλα.

Ἡ μουσικὴ τοῦ Μίχη Θεοδωράκη δεμένη ἀπόλυτα μὲ τὸ ἔργο γιὰτι καὶ τὰ δυὸ δγαίνουν «ἀπ'» τοὺς ἀγῶνες καὶ τίς πίκρες τοῦ λαοῦ μας πού τόσο δυνατὰ ἐκφράζει πάντα ἡ μουσικὴ τοῦ Θεοδωράκη. Σωστά προσαρμοσμένες οἱ χορογραφίες τῆς κ. Τατιάνας Βαρούτη - Μαρμάκη στὸ πνεῦμα καὶ στὴ δράση τοῦ ἔργου. Ἰδιαίτερα ἐπισημαίνω τὸ ὠραῖο σκηνικὸ τοῦ κ. Περικλῆ Δουραμάνη καὶ ἐπειδὴ μαθαίνω ὅτι εἶναι πρῶτη του ἐμφάνιση πιστεύω ὅτι πολλὰ πρέπει νὰ περιμένουμε ἀπ' αὐτόν. Ἐχει ταλέντο!